

תת"ע 2766/08/20 - מדינת ישראל נגד ואקנין שמגר-מאור

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2766-08-20 מדינת ישראל נ' ואקנין שמגר-מאור
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פוקס

נגד

ואקנין שמגר-מאור

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 5.1.20, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "זה לא נכון. הוא גם לא יכל לראות כלום. הרכב שלי גבוה, הרכב של השוטר נמוך. הטלפון עמד בכך קבוע. בחיים לא נגעתי בטלפון במהלך נסיעה".

ביום 15.12.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר מרואן אלמן, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ודו"ח סיכון משמרת, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוצגו תמונות שצילם בטלפון הנייד שלו, כמתואר בעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 21-24.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 5.1.20, בסמוך לשעה 17:00, נהג הנאשם ברכב בנתיב השמאלי בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 22, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג בניידת סמויה, במקביל לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו הימנית, בגובה גלגל ההגה ואוחז בהגה באמצעות יד שמאל בלבד.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אין תגובה".

העד נחקר והשיב כי הנאשם נהג ברכב מסוג רובר וכי הוא נהג בניידת סמויה, מסוג טויוטה וכי ביחס לתמונות שהציג לו

הנאשם, הרי שניתן לראות, מזווית קדמית יותר, את גלגל ההגה של רכבו.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך לא נגע ולא עשה שימוש בטלפון הנייד שלו, כאשר לפתע, הורה לו העד לעצור את רכבו. הנאשם טען כי היה שוטר נוסף עם העד ברכב.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם אם צילם את התמונות שהציג בזווית שאינה במקביל לדלת הקדמית, אלא האחורית והשיב "כן ולא" ושב וטען, כי לא ניתן לראות בתמונות את גלגל ההגה.

הנאשם נשאל והשיב כי העד לא יכול היה לראות ואין חשיבות למה אחז או לא אחז בידו, שכן העד לא יכול היה לראות זאת.

כאשר נשאל שוב, אם היה לו דבר מה בידו, השיב הנאשם כי לא וכי אחז את ההגה בשתי ידיים.

התובעת הציגה לנאשם את ת/2, ממנו ניתן ללמוד כי העד עבד לבד באותה משמרת והנאשם השיב כי ייתכן והעד הסיע חבר שלו והשניים החליט לעצור משהו סתם.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין כי נסע במקביל לרכב הנאשם ולימינו והבחין בעבירה באופן ברור וללא כל הפרעה. העד תיאר את אופן אחיזת הטלפון הנייד ושמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם עד לעצירתו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוב ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאלי יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת

אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. גרסת הנאשם, מאידך, לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם הציג תמונות (לא הוגשו כיוון שהוצגו בטלפון הנייד שלו - ש.ק.) שצולמו באופן מכוון, מזווית שאינה מתאימה לתיאור הנסיבות על ידי עד התביעה, דהיינו, לא כאשר כלי הרכב מקבילים זה לזה, אלא כאשר הרכב ממנו צולמו התמונות, נמצא מעט לאחור, כך שפנים הרכב המצולם, אינו גלוי באופן מלא.
5. מדובר בהצגה מגמתית של מצב הדברים, שיש בה כדי להשליך על אמינות גרסתו של הנאשם.
6. טענת הנאשם, לפיה, היו שני שוטרים ברכב, נסתרה על ידי האמור ב-ת/2 ובנוסף, הנאשם לא ידע לתאר את השוטר הנוסף, לשאלת התובעת והשיב: "הם היו שניים, אין לי מושג איך הוא נראה".
7. הנאשם בחר שלא להגיב, על אתר, לטענת העד כי עבר עבירה וטעמיו עמו.
- לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ד' שבט תשפ"א, 17 ינואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה בלבד.